

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 563/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Arendackým, Advokátska kancelária, Železničiarska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd potvrdzujúcim výrokom rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1

Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) potvrdzujúcim výrokom rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014, ktorou žiada vydať nález „o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. 11. 2014, č. k. 6 CoPr 9/2014 v časti, ktorou bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie“.

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka sa ako žalobkyňa v konaní pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Cpr 5/2013 domáhala proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“) zaplata sumy 4 600,49 €. Táto suma pozostávala z nezaplateného služobného platu za desať pracovných dní v mesiaci jún 2012, odchodného, výsluhového príspevku, doplatenia rozdielu v príjme počas dočasnej pracovnej neschopnosti v mesiaci máj 2012 a jún 2012 a náhrady za nevyčerpanú dovolenku za päť dní.

Ako vyplynulo zo žaloby sťažovateľky a z vyjadrenia žalovaného, sťažovateľka bola rozhodnutím riaditeľa Krajského riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru v Bratislave (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) č. 23/2007 z 27. júna 2007 vymenovaná na zastupovanie počas neobsadenia voľného funkčného miesta dňom 1. júla 2007 do funkcie samostatný odborný inšpektor špecialista a podľa § 30 ods. 1 a 2 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/2001 Z. z.“) sa stala príslušníčkou Hasičského a záchranného zboru v dočasnej štátnej službe. Rozhodnutím riaditeľa krajského riaditeľstva č. 26/2007 z 28. augusta 2007 bola sťažovateľka vymenovaná 1. septembra 2007 za vedúcu osobného úradu krajského riaditeľstva s uvedením, že dĺžka trvania služobného pomeru je päť rokov. Rozhodnutím riaditeľa krajského riaditeľstva č. 83/2011 z 29. decembra 2011 bola sťažovateľka 31. decembra 2011 odvolaná z funkcie nadriadeného – vedúca služobného úradu krajského riaditeľstva. Rozhodnutím riaditeľa krajského riaditeľstva č. 84/2011 z 30. decembra 2011 bola

sťažovateľka preradená 1. januára 2012 do funkcie samostatný odborný inšpektor špecialista – asistent riaditeľa na krajskom riaditeľstve. Listom z 12. apríla 2012 krajské riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Bratislave sťažovateľke oznámilo, že jej služobný pomer skončí 17. mája 2012 podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona č. 315/2001 Z. z. Sťažovateľke bol v zmysle rozhodnutia Sociálnej poisťovne 30. júla 2012 priznaný starobný dôchodok 17. mája 2012.

Sťažovateľka svoju žalobu odôvodnila tým, že jej služobný pomer sa skončil až uplynutím piateho roku jeho trvania (t. j. 30. júna 2012), a nie už 17. mája 2012, ako vec posúdil žalovaný. Tento svoj názor odôvodnila sťažovateľka poukazom na ustanovenia zákona č. 315/2001 Z. z., ktoré na vec dopadajú alebo môžu dopadať [§ 60 ods. 2, § 63 ods. 1 písm. b), § 63 ods. 1 písm. d) v znení v rozhodnom čase], s tým, že v prípade, ak sú tieto ustanovenia vo vzájomnom rozpore (ako to je v prípade sťažovateľky), je potrebné aplikovať normu neskoršie účinnú, ktorá ruší predchádzajúcu. Neskoršou normou je v prípade sťažovateľky § 60 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z., podľa ktorého služobný úrad môže skončiť služobný pomer odvolaním z funkcie, ak príslušník spĺňa podmienky nároku na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu a dovŕšil vek 55 rokov alebo spĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok podľa osobitného predpisu. To znamená, že na vec sťažovateľky treba použiť toto ustanovenie a nemožno použiť § 63 ods. 1 písm. d) zákona č. 315/2001 Z. z. (účinného v čase oznámenia skončenia služobného pomeru sťažovateľke), podľa ktorého sa služobný pomer príslušníka skončí dňom vzniku nároku na starobný dôchodok podľa osobitného predpisu, a ak ide o príslušníka, ktorý spĺňa podmienky nároku na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu, dňom dovŕšenia dôchodkového veku podľa osobitného predpisu. Služobný pomer teda nekončí automaticky, a to ani podľa tohto ustanovenia, ktoré zákonodarca nevypustil iba omylom z právnej normy, a aj o ukončení služobného pomeru z dôvodu vzniku nároku na starobný dôchodok musí byť vydané rozhodnutie služobného úradu o odvolaní z funkcie, pričom takéto rozhodnutie aj po vzniku nároku na starobný dôchodok vydané byť iba môže, ale nemusí. Preto sťažovateľke služobný pomer neskončil 17. mája 2012 (teda dňom, ku ktorému jej bol v zmysle rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 30. júla 2012 priznaný starobný dôchodok),

ale až 30. júna 2012 (pretože do dočasnej štátnej služby ako príslušníčka Hasičského a záchranného zboru vstúpila 1. júla 2007).

Okresný súd rozsudkom č. k. 4 Cpr 5/2013-88 z 27. marca 2014 žalobu sťažovateľky zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia odcitoval dotknuté zákonné ustanovenia zákona č. 315/2001 Z. z. [§ 60 ods. 2, § 63 ods. 1 písm. b), § 63 ods. 1 písm. d) v znení v rozhodnom čase] a uviedol, že „v čase oznámenia o skončení služobného pomeru navrhovateľke zákon č. 315/2001 Z. z. umožňoval služobnému úradu skončiť služobný pomer odvolaním z funkcie, ak príslušník spĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok. Zároveň v ust. § 63 ods. 1 citovaného predpisu boli stanovené prípady skončenia služobného pomeru zo zákona, po splnení taxatívne uvedených podmienok, a to pod písm. b) dňom uplynutia dočasnej štátnej služby a pod písm. d) dňom vzniku nároku na starobný dôchodok. Ide teda o dva rôzne spôsoby skončenia služobného pomeru, pričom v prípade navrhovateľky služobný úrad oznámil skončenie služobného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. d) cit. zákona, teda z dôvodu vzniku nároku na starobný dôchodok. V danom prípade služobný úrad postupoval pri oznámení skončenia služobného pomeru na základe ustanovení o skončení služobného pomeru zo zákona, z čoho zároveň vyplýva, že nešlo o skončenie služobného pomeru na základe možnosti služobného úradu odvolať príslušníka z funkcie za súčasného splnenia nároku na starobný dôchodok.“. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky o tom, že jej služobný pomer mal skončiť až uplynutím dočasnej štátnej služby (30. júna 2012), okresný súd uviedol, že „služobný úrad postupoval správne a v súlade so zákonom, ak oznámil navrhovateľke skončenie služobného pomeru práve dňom vzniku nároku na starobný dôchodok, teda objektívnej skutočnosti, ktorá nastala časovo skôr ako uplynutie dočasnej štátnej služby. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že neskôr (novelou č. 80/2013 Z. z.) bol dôvod skončenia služobného pomeru dňom vzniku na starobný dôchodok zrušený. Odporca, resp. Krajské riaditeľstvo HaZZ v čase oznámenia o skončení služobného pomeru ani nemohlo pokračovať s navrhovateľkou v služobnom pomere, nakoľko by v takom prípade nekonal v súlade so zákonom, pretože podľa zákona služobný pomer už skončil.“.

O odvolaní sťažovateľky proti tomuto rozsudku rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie odchodného (1 586 € s prísl.), výsluhového príspevku (1 903,20 € s prísl.), doplatenia rozdielu v príjme počas dočasnej pracovnej neschopnosti v mesiaci máj 2012 (220,49 € s prísl.) a jún 2012 (170,90 € s prísl.), konanie o týchto nárokoch zastavil a vec postúpil na rozhodnutie krajskému riaditeľstvu, pokiaľ ide o dávky nemocenského zabezpečenia, a žalovanému, pokiaľ ide o dávky výsluhového zabezpečenia. Rozsudok okresného súdu v časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o zaplatenie služobného platu za deväť pracovných dní v mesiaci jún 2012 (753,23 € s prísl.) a náhrady za nevyčerpanú dovolenku za päť dní (367,62 € s prísl.), krajský súd ako vecne správny potvrdil a rovnakým rozhodnutím žalovanému náhradu trov odvolacieho konania a konania v zastavenej časti nepriznal. Zrušujúci výrok svojho rozhodnutia odôvodnil krajský súd nedostatkom právomoci rozhodovať o uplatnených nárokoch, pokiaľ ide o zaplatenie odchodného, výsluhového príspevku a doplatenia rozdielu v príjme počas dočasnej pracovnej neschopnosti, s poukazom na zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 29. júna 2012 (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“). O týchto nárokoch má právomoc rozhodovať služobný úrad, ktorý vypláca služobný príjem, teda krajské riaditeľstvo (§ 80 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z.), resp. príslušný útvar sociálneho zabezpečenia žalovaného (§ 81 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z.), a to v samostatnom konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, pričom až právoplatné rozhodnutie správneho orgánu je preskúmateľné súdom v rámci správneho súdnictva (§ 84 ods. 6 zákona č. 328/2002 Z. z.). V zostávajúcej časti výrok o zamietnutí žaloby sťažovateľky (o zaplatenie služobného platu a náhrady za nevyčerpanú dovolenku) bol potvrdený ako vecne správny s odôvodnením, že pre rozhodovanie o tomto nároku je daná právomoc súdu, okresný súd vec správne právne posúdil, keď aplikoval zákon č. 315/2001 Z. z. v znení účinnom v čase, keď došlo k splneniu podmienky skončenia služobného pomeru zo zákona (§ 63), a keďže dôvod obligatórneho skončenia služobného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona č. 315/2001 Z. z. časovo predchádzal dôvodu skončenia služobného pomeru podľa písmena b) rovnakého ustanovenia, žalovaný sťažovateľku

naďalej zamestnávať nemohol (ku skončeni u služobného pomeru došlo ex lege k 17. máju 2012). Samostatným dôvodom zamietnutia žaloby bol aj nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, keď pasívne vecne legitimovaným bolo krajské riaditeľstvo, a nie žalovaný.

Rozsudok krajského súdu č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014 bol sťažovateľke doručený 4. decembra 2014.

Sťažovateľka svoju sťažnosť na porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru potvrdzujúcim výrokom rozsudku krajského súdu č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014 odôvodnila tým, že krajský súd vec nesprávne posúdil a svojím právnym názorom poprel princípy aplikácie práva - samotné uvedenie textu právnej normy v zákone ešte neznamená jej platnosť a účinnosť, ak existujú dve navzájom si odporujúce normy, z hľadiska zásad právneho štátu je nemysliteľné, aby boli aplikované obidve. Medze ich aplikácie sa musia riadiť kolíznymi pravidlami, opačný postup nepripúšťa zásada jednotnosti a úplnosti právneho poriadku. Podľa § 60 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase služobný úrad môže skončiť služobný pomer odvolaním z funkcie, ak príslušník spĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok podľa osobitného predpisu. Podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona č. 315/2001 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase služobný pomer príslušníka sa skončí dňom vzniku nároku na starobný dôchodok podľa osobitného predpisu. Z týchto ustanovení vyplýva, že zákon rieši otázku pokračovania služobného pomeru v prípade, keď príslušníkovi vznikol nárok na starobný dôchodok dvoma odlišnými spôsobmi, ktoré popri sebe nemôžu obstáť. Podľa jedného z nich končí služobný pomer automaticky, podľa druhého o tejto skutočnosti môže rozhodnúť služobný úrad. Obe ustanovenia majú rovnakú právnu silu (ide o ustanovenia zákona). Kolíziu nie je možné riešiť ani podľa princípu špeciality normy, pretože obe normy boli obsiahnuté v tom istom právnom predpise. Preto mala byť kolízia vyriešená podľa princípu neskoršia norma ruší normu skoršiu. Neskoršou normou je ustanovenie § 60 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. Preto norma o automatickom zániku služobného pomeru je neaplikovateľná od účinnosti zákona č. 82/2009 Z. z. Ustanovenie o automatickom zániku služobného pomeru bolo nakoniec zo

zákona vypustené novelou vykonanou zákona č. 80/2013 Z. z., pričom dôvodová správa tento postup vysvetlila tým, že ide o vypustenie nadbytočného ustanovenia vo vzťahu k úprave podľa § 60 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. Navyše významné je i to, že trvanie služobného pomeru sťažovateľky bolo vopred dané obdobím piatich rokov v rozhodnutí krajského riaditeľstva, sťažovateľka nebola v tom čase oboznámená s možnosťou, že jej služobný pomer môže skončiť aj prv, a to vznikom jej nároku na starobný dôchodok. Pokiaľ odvolací súd uviedol, že pasívne vecne legitimovaným malo byť krajské riaditeľstvo, a nie žalovaný, svoj názor odôvodnil iba poukazom na § 4 ods. 6 zákona č. 315/2001 Z. z., podľa ktorého krajské riaditeľstvo zboru je preddavková organizácia ministerstva. Od tohto ustanovenia sa mala odvíjať aj právna subjektivita krajského riaditeľstva. Avšak podľa § 206a ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. práva a povinnosti vyplývajúce zo štátnej služby príslušníkov krajského riaditeľstva zboru ako služobného úradu, ktorí k 31. decembru 2012 vykonávali štátnu službu v krajskom riaditeľstve, prechádzajú na ministerstvo. Keďže krajské riaditeľstvo nemá hmotnoprávnu subjektivitu, nemohlo byť účastníkom konania a s ohľadom na uvedené nebolo ani pasívne vecne legitimované. Sťažovateľka podala svoju žalobu proti žalovanému ako jedinému pasívne vecne legitimovanému subjektu so spôsobilosťou byť účastníkom konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia týchto práv potvrdzujúcim výrokom rozsudku krajského súdu č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd jej vec nesprávne právne posúdil.

Krajský súd výrok rozsudku č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014, ktorým potvrdil zamietnutie žaloby sťažovateľky okresným súdom, pokiaľ ide o zaplatenie služobného platu a náhrady za nevyčerpanú dovolenku, odôvodnil takto:

„Ohľadne nárokov na zaplatenie služobného platu za obdobie od 16. 06. 2012 do 30. 06. 2012, t. j. za 10 pracovných dní v sume 735,23 eur a preplatenia dovolenky v trvaní 5 dní v sume 367,62 eur odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Ohľadne týchto nárokov právomoc súdu konať a rozhodnúť vyplýva z ustanovenia § 7 ods. 1 O. s. p. Podľa citovaného ustanovenia v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Príslušníkovi za podmienok ustanovených týmto zákonom patrí služobný príjem, ktorý tvoria tieto zložky: a) tarifný plat, b) príplatok za riadenie, c) príplatok za zastupovanie, d) osobný príplatok, e) hodnostný príplatok, f) plat za štátnu službu nadčas, g) príplatok za zmenu, h) príplatok za štátnu službu v sťaženom a zdravíu škodlivom prostredí a na miestach s ohrozením života a zdravia, i) odmena, j) doplatok k služobnému platu podľa § 209e (§ 103 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z.). Služobný plat tvoria zložky služobného príjmu uvedené v odseku 1 písm. a/ až e/ a g/ (§ 103 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z.). Konanie vo veciach služobného pomeru sa vzťahuje na veci týkajúce sa služobného pomeru okrem priznávania zložiek služobného príjmu podľa § 103, peňažnej náhrady za služobnú pohotovosť a peňažnej náhrady za pohotovosť podľa § 122 (§ 137 ods. 1 písm. d/zákona č. 315/2001 Z. z.). Z citovaných ustanovení zákona o Hasičskom a záchrannom zbore vyplýva, že na konanie vo veciach služobného pomeru, pokiaľ ide o priznávanie zložiek služobného príjmu, sa nepostupuje podľa tohto zákona (t. j. podľa ustanovení §§ 137 až 158 zákona č. 315/2001 Z. z.), v dôsledku čoho je na rozhodovanie o týchto nárokoch daná právomoc súdu, keďže o nich nerozhoduje správny orgán (§ 7 ods. 1 O. s. p.). Na právne vzťahy príslušníkov pri vykonávaní štátnej služby sa vzťahuje Zákonník práce, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon (§ 12 ods. 6 zákona č. 315/2001 Z. z.). V nadväznosti na to, podľa § 193 zákona č. 315/2001 Z. z. na služobný pomer príslušníkov sa použijú primerane ustanovenia § 39, § 64 ods. 1 písm. a/ a c/, § 85 a 86, § 88 až 90, § 95, § 98 a 99, § 105, § 109 až 117, § 129 až 132, § 136 až 138, § 141 ods. 2

až 5, § 142 a 143, § 145 až 152 ods. 1 a 2, § 157 ods. 1 a 2, § 166 ods. 3, § 177 a 178, § 222, § 230, § 231 ods. 4 a 232 až 240 Zákonníka práce. Z uvedeného potom vyplýva, že za stavu, ak by služobný pomer žalobkyne skutočne skončil až ku dňu 30. 06. 2012, vznikol by jej nárok na zaplatenie služobného platu za obdobie od 16. 06. 2012 do 30. 06. 2012 ako i nárok na preplatenie dovolenky, a to s poukazom na subsidiárne použitie vyššie označených ustanovení Zákonníka práce. Tieto nároky by žalobkyňa bola oprávnená uplatňovať si v občianskom súdnom konaní.

Odvolaací súd je však v zhode so súdom prvého stupňa, že nárok žalobkyne v tomto smere nebol dôvodný, keď sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa o tom, že ku skončeniu služobného pomeru žalobkyne došlo dňom vzniku jej nároku na starobný dôchodok respektíve dňom dovŕšenia dôchodkového veku podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona číslo 315/2001 Z. z., t. j. dňom 17. 05. 2012. K odvolacej námietke žalobkyne odvolací súd poukazuje na to, že pre posúdenie platnosti skončenia služobného pomeru bol rozhodujúci stav v čase jeho skončenia. Inými slovami, platnosť skončenia služobného pomeru žalobkyne bolo potrebné posudzovať podľa právnej úpravy zákona č. 315/2001 Z. z. účinného v čase, keď mal služobný pomer skončiť, resp. keď došlo k splneniu podmienky pre skončenie služobného pomeru zo zákona (§ 63 zákona č. 315/2001 Z. z.), t. j. ku dňu 17. 05. 2012. Nebolo sporné, že žalobkyňa dovŕšila dôchodkový vek dňa 17. 05. 2012. V tomto čase bolo platné a účinné ustanovenie § 63 ods. 1 písm. d/ zákona číslo 315/2001 podľa ktorého zo zákona zanikol služobný pomer u žalobkyne dovŕšením dôchodkového veku. Toto ustanovenie bolo zo zákona vypustené až novelou č. 80/2013 Z. z. s účinnosťou od 01. 05. 2013. Vo vzťahu k zákonu č. 315/2001 Z. z. nemá predmetná novela prechodné ustanovenie, preto platí, že jej účinky pôsobia do budúcnosti, t. j. odo dňa účinnosti novely. Z uvedeného potom vyplýva, že v čase dovŕšenia dôchodkového veku žalobkyne platilo ustanovenie § 63 ods. 1 písm. d/ zákona č. 315/2001 Z. z. v zmysle ktorého, týmto okamihom jej zanikol zo zákona služobný pomer. Tento zanikol ku dňu 17. 05. 2012, t. j. ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku žalobkyne. Žalovaný potom nemohol inak postupovať ako oznámiť, resp. vydať písomné potvrdenie o skončení služobného pomeru žalobkyne postupom podľa § 59 ods. 3 v tom čase účinného zákona č. 315/2001 Z. z.. Keďže dôvod obligatórneho skončenia služobného pomeru

zo zákona podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. c) citovaného zákona časovo predchádzal dôvodu skončenia služobného pomeru podľa písm. b/ citovaného ustanovenia (t. j. z dôvodu uplynutia dočasnej služby), žalovaný nemohol žalobkyňu naďalej (po 17. 05. 2012) zamestnávať až do dňa 30. 06. 2012. Ku skončeniu služobného pomeru totiž došlo ex lege bez potreby vykonania ďalšieho právneho úkonu smerujúceho k ukončeniu služobného pomeru zo strany žalovaného. V prípade, ak k ukončeniu služobného pomeru dochádza zo zákona z viacerých dôvodov, uplatní sa ten, ktorý časovo nastal ako prvý. Z týchto dôvodov správne postupoval súd prvého stupňa, keď za okamih skončenia služobného pomeru žalobkyne považoval deň 17. 05. 2012 (§ 63 ods. 1 písm. d/ zákona č. 315/2001 Z. z.). Súčasná existencia ustanovenia § 60 ods. 2 citovaného zákona, ktorá umožňovala fakultatívne skončenie služobného pomeru (t. j. na základe rozhodnutia služobného úradu) v prípade vzniku nároku na starobný dôchodok u príslušníka, bola pre posúdenie predmetnej veci irelevantná, keďže naďalej bolo v platnosti ustanovenie § 63 ods. 1 písm. d/ upravujúce zánik služobného pomeru zo zákona.

Napokon odvolací súd poukazuje na to, že ohľadne týchto uplatnených platových nárokov (zaplatenie služobného platu a preplatenie dovolenky) nebola daná ani pasívna vecná legitímácia žalovaného v spore. Ako už bolo uvedené vyššie, služobným úradom, ktorý žalobkyňi vyplácal služobný príjem je Krajské riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru v Bratislave. Podľa § 4 ods. 6 zákona č. 315/2001 Z. z. Krajské riaditeľstvo zboru je preddavková organizácia ministerstva. Krajské riaditeľstvo zboru, okresné riaditeľstvo zboru a Hasičský a záchranný útvar hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy konajú a rozhodujú v administratívnoprávnych veciach samostatne. Krajské riaditeľstvo zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za krajské riaditeľstvo zboru koná pred súdom riaditeľ krajského riaditeľstva zboru alebo ním poverený príslušník (§ 4 ods. 9 citovaného zákona). Z uvedeného vyplýva, že na strane žalovaného malo vystupovať Krajské riaditeľstvo hasičského a záchranného zboru v Bratislave, ktorému zákon číslo 315/2001 Z. z. priznáva právnu subjektivitu, a tým spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania ako i procesnú spôsobilosť konať pred súdom. Žalobkyňa v žalobe označila ako žalovaného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, teda iný právny subjekt, než je Krajské

riaditeľstvo hasičského a záchranného zboru v Bratislave, čím podľa odvolacieho súdu žalovaný nemá pasívnu vecnú legitímáciu vo vzťahu uplatňovaným nárokom na zaplatenie služobného platu a preplatenie dovolenky. Aj z uvedeného dôvodu bolo potrebné žalobu žalobkyne zamietnuť.

Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok je v zamietajúcej časti nárokov na zaplatenie služobného platu a preplatenie dovolenky vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.“

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd vychádza z toho, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne. Dal jasnú, zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré boli v konaní nastolené, primerane reagoval i na pre vec podstatné argumenty sťažovateľky. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia je úplne zrejmé, z akých dôvodov potvrdil rozsudok okresného súdu a z akých dôvodov sa stotožnil s právnym posúdením veci okresným súdom. Krajský súd vysvetlil, ktoré normy na vec aplikoval a akým spôsobom ich vykladal.

Odôvodnenie rozsudku krajského súdu č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014 preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu petitu, ktorým je v konaní o sťažnosti viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), preskúmal sťažnosť ďalej z hľadiska sťažovateľkou tvrdeného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd odvolaniu sťažovateľky nevyhovel a rozsudok krajského súdu (v označenej časti) ako vecne správny potvrdil.

V súvislosti s argumentáciou uplatnenou sťažovateľkou v sťažnosti ústavný súd považoval za potrebné poznamenať, že táto je porovnateľná s argumentáciou uvádzanou sťažovateľkou v priebehu konania pred okresným súdom i krajským súdom, pričom krajský súd sa s ňou zaoberal v odvolacom konaní a vysporiadal sa s ňou dostatočným spôsobom.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti

účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd preskúmal postup krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoPr 9/2014 a jeho rozhodnutie č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014.

Krajský súd sa v namietanom rozsudku zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto jej odvolaniu nevyhovel a rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Ústavný súd nezistil ani žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu, t. j. taký, ktorý by nemal oporu v zákone.

Právne názory odvolacieho súdu vyjadrené v rozsudku č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014 ani podľa názoru ústavného súdu nevybočili z medzí pravidiel ústavne konformnej aplikácie ustanovení zákona č. 315/2001 Z. z. (citovaných v rozhodnutí krajského súdu) upravujúcich skončenie služobného pomeru.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným postupom a rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Rozsudok krajského súdu

č. k. 6 CoPr 9/2014-110 z 10. novembra 2014 podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za arbitrárny.

Za tejto situácie sú už bez právneho významu ďalšie argumenty sťažovateľky prednesené v sťažnosti vrátane tých, ktoré spochybňujú záver krajského súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie sťažovateľkou označeného žalovaného, či nedostatok procesnej spôsobilosti krajského riaditeľstva.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2015